

POVEST O OBRNUTOJ CRKVI (V)

Slaven Radovanović

4.

4. Davo u Ulici Fooks sa priborom za golf

Sledećih nekoliko dana i noći Arnold Lejdel provede u miru i meditaciji. Ni najmanje znake opsade tela i duha nije primetio. I za to vreme razmišljao je o sudbini Hermana Jakzerlinka, jednog od zadnjih izdanaka šlezijske porodice Jakzerlinkovih. Posle Najsea, zadnji put, prekinuo je svaku vezu s Hermanom i, pošto je njihova veza bila jaka i čvrsta, Saksonac se pitao: da li je Herman još uvek u životu?

Sve ovo što se s njim dešavalo govorilo je da Frank Rithman sve preduzima oko njegove likvidacije. Možda je cela ta namera, da se usmrti, potekla iz onog vremena kada su Saksonac, i njegov prijatelj Herman iz Najsea, došli na ideju da pretresu biografiju Šugavog Franka? To je bilo teško, preteško – trebalo je imati debele povode pa zahtevati da se tamo, u Velikom Centru, otvori Frankov dosije. Ali, isto tako, dobro se znalo, svi su znali ko je Šugavi Frank. 1832. lajpciški hermetički list »Vox Stellarum« objavio je studiju o novom reformiranom Paladijumu – u kome je vrhovno Biće Aloim, a poslednji znak Tot, koji označava carstvo sveta. Između ovih krajnjih suprotnosti kosmički prostor je ispunjen elementalima. Bila je to studija u kojoj je Lejdel prvi put naišao na citirane izvore u vezi rešavanja problema: kako materijalizovati misao? Sistem realizacije ideje bio je izložen u tri sloja koja su se sprovala kroz praktičnu primenu Drveta Života. Nepoznati autor tog teksta bio je Frank Rithman. Eskomuniciran je, zbog tog otkrivanja, iz »Saturnovog Bratstva.« Kasnije postaje jedan od osnivača »Srebrne Vodolije«. Ono što je Lejdel pokušao u borbi za nove članove, da otkrije nešto od Znanja, nije se svidelo Franku, koji više nije imao sluha za novo – i on je sve radio kako bi Saksonca isterao iz redova »Vodolije«, njegovoj priljivoj igri i podlostima nije bilo kraja – a policijske i jezuitske provale učestale.

Kao vođa berlinskog ogranka »Srebrne Vodolije« Arnold Lejdel je bio upoznat sa seksogamijskim ritualima i, kao takav, otepljuje se od Franka i osniva »Južnu Dijecezu.« U ovu novoosnovanu grupu imali su pristupa samo odabrani adepti. Za to vreme Frank Rithman se upinjao da mu pokopa prošlost a njega da predstavi kao slugu Vatikana u Nemačkim državama.

A. Lejdel štampa (tih meseci dok traje borba s Rithmanom) brošuru: »Druga Svetlost« u kojoj otkriva naličje sukoba s »Eternom«, u čije se redove, u međuvremenu, ubacio Frank Rithman. Osim tog sukoba, Saksončeva »Druga Svetlost« govori o ideji pronalaska rozenkrajcerskog bratstva iz Trećeg Reda, koje je još uvek moralo biti aktivno negde u Nemačkoj. Radeći nove programe »Južna Dijeceza« je savladavala prepreke na taj način što su njeni članovi doživljavali preobražaje na lestvicama njenih stupnjeva.

Posle izvesnog perioda takvog rada, po nagovoru Hi. Štajdea, stupa u vezu sa nevidljivim snagama Trećeg Reda, koje ga uveravaju u svoje nadčovečanske moći. Od Trećeg Reda A. Lejdel dobija upustva označena šifrom: Velika Tajna, Magnum Arkanum – ključ koji otvara sve hermetične tajne, učenje seksualne magije i svih religijskih sistema.

Neposredno po obzani Magnum Arkanum – Lejdel organizuje, u svom berlinskom skrovištu, Ritual Memfisa, u kome su učestvovali hermetisti oba pola, što nije bio slučaj u dotadašnjoj praksi tajnih društava. Ritual Memfisa izaziva otpor na širem planu; Lejdelu odbijaju stepen Ipsissimusa, a nevidljive snage Trećeg Reda tajanstveno nestaju, nestaje i H. Štajdea, a Saksonac shvata da je bačen na stranpoticu. Samozvano prisvojivši stepen Kraljevskog Luka, Lejdel nastavlja potragu za onima koji su mu uručili Magnum Arkanum. Period kada ostaje sam pripada dobrovoljnom izgnanstvu u Dablin i prizivanju skrivenog ja, ličnog Boga koji će ga podići na lestvici Znanja, s čijom pomoći će steći moć i srušiti Franka Rithmana i sve oko »Eterne.«

Na iskraju šestog dana, posle pete noći, a uoči šeste – Kraljevski Luk, povijenih leđa, sedeći na tavanom ležaju, ubeleži u svoj dnevnik pod slabom svetlošću gasne lampe: »Sad sam s one strane života i smrti. Posedujem Molitvu iz Magnum Arkane. Obračam se Jarcu, velikoj crnoj životinji sa sedam sisa. Kada ćeš, kada ćeš doći?«

Udloživši dnevnik, podigavši pogled, bi zaprepašćen prizorom koji ugleda: mali grbavko, napola kljastih šaka, šav u ritama, ranjavog tela i duge plave kose, čučao je u uglu tavana. Lejdel se trže unazad. – Kako si ušao, kad sam podigao stepenište i zakovao iznutra vrata ove prostorije?

– Vidiš li šta si učinio od mene? Tvoji roditelji me napraviše grbavim i kljastim, prikazavši me kao Čoveka koji je samo obožen – odgovori mala grbava spodoba.

– Ne znam te. Ko si? – zadrhta Lejdelov glas.

– Zar me ni ovakvog ne prepoznaješ, jadi čoveče?

– Ne! – odseče Lejdel, s nešto više hrabrosti u glasu. Znoj mu se slivao niz lice.

– Pa da. Ti razmišljaš i radiš na tome da dočekaš mesiju novog doba Horusa, đavola sa sedam sisa – kaza ona neobična prikaza, i nestaje. – Arnold Lejdel, još uvek zaprepašćen, oseti vrtoglavicu, potom stid; beskrajne se širio taj stid, kao toplina, svuda u njemu. On stade da se skuplja na ležaju i da cvili kao pas. Zahrvali ga vrtoglavica s drhtavicom i krajnja iznurenost tela i duha. Oseti bolest, kao da je propadao kroz nešto u strahovitu, neizmernu dubinu – onda izgubio svest.

Došavši sebi posta svestan da je izgubio svaku kontrolu nad vremenom – nije znao koliko je dana proteklo od obračuna sa kontesom i njenim ljudima? Osim toga bio je u snu moren čudovišnom slikom: raspinjali su, njemu toliko poznatog, grbavca na visokom brdu. Ljudi tamne kože i dlakavih udova urlali su okolo, a on, Lejdel, bio je najgrlatiji: »Ja sam sebi dovoljan! Šta će mi on!?!« – urlao je Lejdel u snu, sve dok mu neko nije poturio onaj isti komađ stakla, odavde s tavana, i on ugleda svoje grozno leprozno lice, grbu i kljaste šake. Probudivši se nije mogao da razdvoji taj san od onog prizora s tavana; jednostavno nije znao šta je bilo u snu a šta na javi?

Ipak, Saksonac i ovo svoje najnovije stanje duha i tela ubeleži u svoj dnevnik, koji je nosio naslov: Obrnuta Crkva. Zatim je pokušao da se skoncentriše na određenu oblast. No, njegovno stanje misli i pokreta bilo je toliko rastrojeno da se on osećao zarobljenikom velikog kruga, u kome vladaju difuzne sile jače od svake kontrole razuma. Zabrinjavala ga je pojava tolike dubine prilikom gubljenja svesti. I otkud takav izgled Nazarećaninu?

Pogled mu je bludio po ruševnoj prostoriji, potom oseti silu koja stade da ga privlači prema malom tavanom otvoru, kroz koji teško da bi se mogla provući glava. Bio je to luftaš, ličio je na prorez u zidu od prepečenih dugačkih cigli i beše zatrpan starudijom. Lejdel, kao opsednut, ustade i, prišavši onaj stareži ispred otvora, stade da raskrčuje prostor. Pošto oslobodi prilaz, morao je da se sagne. Pogledao je napolje. Videla su se crna nebesa, maglovit dan, a u daljini su se pušili dimnjaci čeličane. Zadnji deo kuće i prostor iza nje beše obrastao korovom i trnjem. Lejdel pljunu odozgo, pomislivši: »Odvratni i jeben predeo« – potom se trže. Zahrvali ga neki čudan nemir. Izšavši iz potkrovlja stade da namotava lance na čekrk. Deo stepeništa se dizao kao ogromna čeljust krokodila; škripeći i praskajući lanci se namotavahu. Potom uđe i stade da zakucava vrata iznutra, isto uradi i sa luftašem. Stajao je izvesno vreme neodlučan na sredini prostorije. Potom zauze položaj za obred i očita molitvu iz Magna Arkane. Ponavljao je to sve dok nije osetio da je sav prožet time.

San ga je zahvatao, nadolazio je kao nezadrživa plima; činilo mu se da sve zaboravlja, osim prizivanja višeg duha iz Arkane. Kao da su od njega samog, i onoga što ga okružuje i od njegove prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, ostale samo te reči; mantra jezik koji je, nekada u srednjem veku, goreo na lomačama i nije sasvim izgoreo: »Dođi i sledi me! I učini da mi se svi duhovi podvrgnu! Pod nebeskim svodom i u eteru! Na zemlji i pod zemljom! U vodi i u uskovitlanom vazduhu, u silnoj vatri! Da svaka čarobna reč i kazna Boga Bezgraničnog bude prema meni poslušna!« – Potom je sve izčilelo iz njega kao dim i para.

Iznenada iz sna ga je trgao snažan tresak. Uspravio se na ležaju. Osluški-vao je izbezumljen. Ništa se nije čulo. Unutra, oko njega, beše svetlo, onoliko koliko je on mogao da predpostavi da je napulju dan. »Mora da je dan. Koliko sam spavao?« – pomisli Saksonac i htjede da ustane. Ali, užasnu se onoga što je ugledao u malom luftašu. Najmanje četristotine stopa beše visoka kuća u ulici Fooks. Sem prozora u prizemlju, na čiji se sims moglo popeti, niko ne bi mogao gore, u potkrovlju, odvaliti luftaš i proturiti ruku. Ustvari i mogao je putem merdevina, ali proturio bi ljudsku ruku a ne ovakvu, ogromnu, do polovine tavana! A upravo jedna takva kiklopska ruka, sa šakom koja je virila iz kariranog rukava, pozivala ga je svojim ogromnim kažiprstom da priđe bliže! Šaka beše osuta crvenim pegama i velikim žutim maljama, nokti behu kvrgavi ogromni s beličastim rožnatim naslagama. Sitan lep sa zida, ispod odvaljenih dasaka na luftašu, sipkavo se krunio, a tanušni oblak prašine rasplinjavao se okolo. Šaka kao da je imala nevidljivo oko s unutrašnje strane kažiprsta, koji se savijao prema danu pozivajući ga uporno da ustane s ležaja i priđe! Lejdel se oseti tako malim i slabim, kao dete i manji, kao miš! Bilo je to osećanje kao da je Lilitputanac u užasu ispod Guliverove šake!

Najzad, kada se usudio da ustane i priđe – one šake nesta!? Želja da vidi Adama Kadmona bila je neizmerna. »Mora da mu je rameni pojas iznad otvora« – pomisli. Potom lagano, kao radozno dete, priđe luftašu i izviri napolje. Dole, u korovu i strnjci, stajao je krupan čovek, nešto višeg rasta, širokih ramena u kariranom škotskom sakou, sa crnim jahaćim pantalonama u dubokim čizmama. Nosio je karirani škotski kačket na glavi. Imao je upadljivo izduženu bradu povinutu unapred, širok mesnat nos i tanke usne. U ruci je držao kožnu torbu iz koje su virili štapovi za golf. Nepoznati podiže lice gore, prema njemu: – Lejdel – progovori metalnim glasom stranac – ovaj prostor trebao si da oslobodiš korova, da ga raskrčiš. Čuješ li me da ga raskrčiš. Jer ja volim da igram golf tamo gde me pozivaju. – Sve je tu dole toliko odvratno. Postoje bolja mesta – kaza, i učini mu se da je rekao besmislicu, izgledalo mu je da glas nije njegov.

– Šta govoriš, čoveče!? Kakva glupost! Ovo suro, crno mesto idealno je za golf! Kao stvoreno! Samo da nije ovog korova! –

– Ko ste vi, gospodine i šta želite? – zapita Lejdel, i shvati da je za sve kasno.

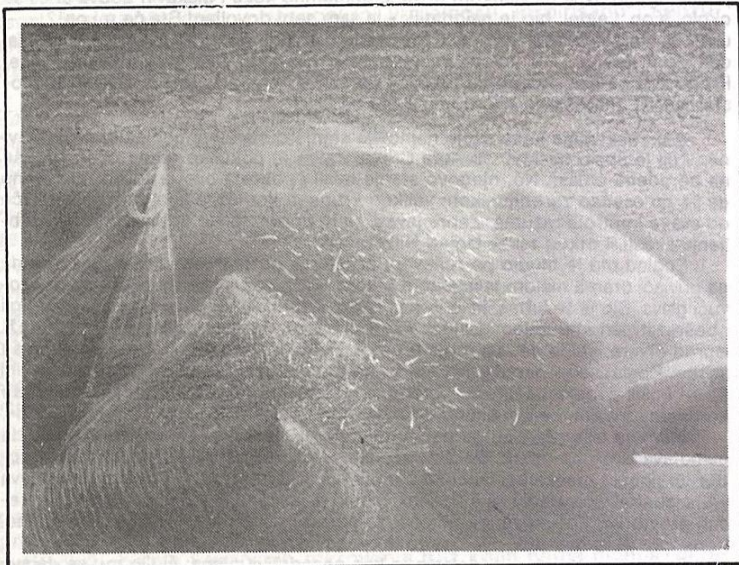
– Onaj koga si zvao godinama, a sada nisi u stanju da mu najobičniju želju ispuniš! –

– Da, zvao sam – zamuca Lejdel, i oseti mokrinu svuda po telu.

— Zašto ovo nisi rascištio? Gde da igram golf sa svojim partnerom?

Saksonac zapazi da, kao od senke stranca, izranja ženska prilika koja ga posmatra. Strašno, grozno žensko stvorenje! Taj ženski akrep, s retkom kosom na lobanji, čija polovina lica beše kao odvaljena bez jednog oka, progovori kroz kikot: — Lejld, Lejdel! Našla sam te Lejd! Vidiš kakvo mi je lice Lejd, posle onoga u Dijecezi! — Kroza nj prostruja misao da odnekud odavno, odavno poznaje ovaj neobičan par. Toliko davno ih zna, kao iz sopstvenog zaboravljenog sna kojeg se iznenađa, videvši ih uživo, setio! Kako se onaj ženski akrep smejao i dalje, Lejdelu prostruja misao, vrela kao užareni komad čelika zape mu u kori mozga: »Kontesa! To je onaj udvojeni lik iz onog sna!« — pomisli i trže se unazad. Smeh one žene bio je neizdrživ, i njen glas: »Lejd! Našla sam te, Lejd! Vidi koga sam dovela! Najboljeg igrača golfa na Ostrvu! —

Stao je besomučno da udara po askama ne bi li ih što pre zakovao. Radio je to brzo i nespreno. Krv mu obli šake; udarao je komadom cigle po prstima i po ekserima. Napadni kikot žene postao je nesnošljiv, beše sličan prodornom pištanju i štekatanju hijene, probijao mu je bučne opne. Doteturao se do ležaja, uzeo dnevnik i stao u njega da zapisuje: »Rešenje Magnum Arkane se pojavilo, ali u pratnji kontese de Šulemberg, u njenom stvarnom telesnom obličju. A možda je ona njegov ženski princip? Za sada, u materijalnom odrazu, ispada da je ona njegova šticeonica, i da on stoji iza njihovog načina primene magije. Da li

ću izaći iz ove blokade? Osećam kako mi se udovi koče. Sad mi je jasan kraj Šmuda Horovica i njegove Karmelićanske Crkve iz Berna. Radi se o nepažnji prema bumerangu, zanemaren je princip samouništenja. . . — ali nije imao više vremena da nastavi s pisanjem: kroz luftaš ga je posmatralo unakaženo lice s jednim okom.

Komentar Dablinskog Slučaja od E. F. Ricmana

Poštovani čitače, odmah pada u oči da sam zadnji deo Dablinskog Slučaja podelio u dva dela. (Ne treba sumnjati u to: da sam ceo svoj Izveštaj ovog Slučaja predao, u strogo zvaničnoj i stručnoj formi, Odseku za krvne delikte pri Dablinskoj policiji.) — I na jedno od mogućih pitanja: zašto sam to učinio, evo odgovora: Lejdelovu »Obrnutu Crkvu« (njegov dnevnik) pratio sam, onoliko koliko sam bio u stanju, u njenim zadnjim fazama, sva ona mesta koja je on ispisao, svoje poslednje sate u kući iz ulice Fooks.

S nešto iskidanim rečenicama, i poludovršanim misaonim tokom, Arnold Lejdel, zvani magus od Kraljevskog Luka, uspeo je da ispiše svoj dnevnik, sve do onog momenta kada se u tavanskom otvoru pojavila glava čudovišne kontese de Šulemberg.

Šta se kasnije dogodilo s A. Lejdelom? Odnosno, kako se odigrao sam čin njegove smrti: rasvetljenje toga smrtnog ishoda ostavio sam za kraj Jesoda — naznačivši ga samo kao drugi deo »Davola u ulici Fooks«. Ali, dragi čitače, i ti moraš, zajedno sa mnom, dopisati taj kraj Lejdelovog dnevnika, koji on nije uspeo da nam ga otkrije. No, bez obzira, što će sam kraj Jesoda biti pod znakom pitanja — ima toliko indicija i mi nećemo stajati daleko od istine.

Da se primetiti, poštovani čitače, da sam jedva uspeo da isplivam iz, ovog dela, Dablinskog Slučaja. Uočljiva je primetnost Kruga u priči: razna ponavljanja, vraćanja na već pređene teme i događaje — i taj Krug valja shvatiti kao moje teško probijanje kroz materiju koju, do tada, jedva da sam poznavao. Napominjem da brojne formule, šifre i znakove magokabale nisam preneo, kao i niz neobičnih, čudnih i neshvatljivih crteža kojima se služio A. Lejdel u svom prizivanju — sve s ciljem da Dablinski Slučaj (a i ceo Jesod) učinim razumljivijim.

Ostale delove Saksončeve Obrnute Crkve (neki su nastali još tamo 1840. g. u prostora Nemačkih država), verno prenosim. Lično ih naslovivši, spašavam ih zaborava koji leži skriven u šumi događaja kojima je Jesod ispunjen.

Na kraju napominjem: poštovao sam svu neobičnost priče iz dnevnika Kraljevskog Luka; njegovu borbu, hrabrost, zabludu, mržnju, strah, ljubav i nadu za i protiv čoveka. Poštovao sam i ona mesta kada Saksonac o sebi govori kao o trećem licu — i to sam verno preneo čitaocu.

Naslov: Oganj Jesoda je moj. To je moje iskustvo posle susreta s Lešom i njegovom zaostavštinom iz kuće u ulici Fooks.

Autopsijom leša utvrđeno je: smrt A. Lejdela, emigranta kraljevine Saksonske, nastupila je najdalje sredinom druge polovine meseca septembra 1850. g. u kući broj 10, iz ulice Fooks u Dablinu. Ali, mi tu smrt Saksonca pomeramo, kao u igri, i ona će doći kad nas ponovni sled događaja iz života jednog čoveka uveri da se (takav) život samo (takvom) smrću mogao završiti.

Eduard Fildbing Ricman, doktor orijentalistike, 22-og novembra 1850. g. u Dablinu

— KRAJ —

Pauk i muha

Tomislav Domović

gorda si prodana i razmrdana kao susjedov mixer za kavu
kada se rastavlja iza papirnatih zidova
ja se razaram ja te razaram
ti si velika lego kocka
ja sam razarač i krstarica i orahova ljuska u prljavoj luci
ionako plutam tek da tvoje misli
pomazim radničkim žuljem
a ti sva uljava i ukusno bljutava
vlažiš usne slinu u bokal skupljaš
donosiš pred mene
kiša me strelja kada nitko drugi neće obaviti taj kukavni čin
tjeme otapa
strast je istucana na atome snenih prašnika
više nije novembar
više nije decembar
zima uopće nije dok se smrzavam i plijem podočnjake
više nije studeni a meni je hladno
više nije prosinac a ja te prosim i od srama plačem
more je opjevano
gradovi su opjevani
oranice su opjevane
tebi su pisali pjesme i pjesmuljke
zauzvrat jedino što mogu glatko obaviti
je da prste raspustim i rasprstim
pa tako paukast razapnem mrežu
i tebe tromu muhu s tekom progutam bez začina parfema i šminke
te sit do kraja života zavuzlam crijeva i osluškujem
kako plačeš u mojoj dubini

Zaštićena vrsta

zarinuti porinuti odroniti
kolač je teško breme
gušteri izviruju iza kamena
gušteri ponavljaju moje ime
OTROV-NICA OTROV-NICA
rat koji vodim su upaljeni jainici na sedmom nebu
rat kojim me vode je gnojni čir u klijetki
rat je pumpanje i ispumpanje i crpilište zalutalog atoma
OTROV-NICA OTROV-NICA
zubima prepiljenim u vlastitom urbanizmu organa
kuga je kugi darodavac
pjesnik nije pjesniku čitatelj
žena je vladarica bez krune osim ako nosi zlatno zubalo
rat su muhe samoubice i fotelje s otkinutim naslonima
sikćem jer se bojim
bojim se jer su očnjaci prah i metastaze raspršene ispod pupka
osvježavanje daha brizganjem visokotlačnog spreja protiv gamadi
oko vrata poskakuju i akrobatiraju perle tuđih očiju
one su hipnotizirane
one su u mojoj moći
one me slušaju
one se ne smiju
one su u transu
one ne plaču
one su hipnotične i cinične
među njima nisu njene oči
moje oči su srebne naušnice iz njenog večernjeg kompleta
moje oči su pravo srebro kada se odstrane zjene
sa zjenama nalikuju limenim čepovima iz kolekcije petogodišnjaka
rat je otpočeo u ljeto
ljetu jedino godišnje doba koje prazni četuricu i glavu
iako ljetna tuča tuče tučak jezika
a on se zapetljava
a on se kamuflira na potiljku u redu do šaltera
tjedna doza sode bikarbone je premalena da se uskovitla
da se vinem iz smolaste

otopine gumiranih cipela
galeb žrtvuje kičmu za negaleba
otrovnici zaštićenoj zakonom